

per hinanden med de dilemmaer, der kan være i et lovforslag af den her karakter, at vi i hvert fald holder debatten inden for det spor, som det handler om, og ikke forvirrer billedet med noget, der faktisk er sagen uvedkommende.

Så blev der en debat om noget, der egentlig ikke har noget med det her forslag at gøre, sådan lidt ud ad et sidespor, så hvis det må være mig tilladt bare at gøre et par bemærkninger til den historie, som i går dukkede op på forsiden af Jyllands-Posten. Jeg har sådan set ikke hørt om den før, men jeg forstår godt med den fremstilling, der blev givet i Jyllands-Posten, at reaktionen er, som den er, også fra ordførerne.

Men jeg mener faktisk – og det kan jeg tillade mig at sige, da det er fra før, jeg flyttede ind i Skatteministeriet – at der er grundlag for at rose både departementet, Told- og Skattestyrelsen og min forgænger i embedet, for da man konstaterer, at der er en skærpet praksis hos Højesteret, så sidder man ikke bare og venter på, at de sager, der er på vej, får lov til at køre videre, men man tager ud fra en retssikkerhedssynsvinkel omgående fat på sagerne igen.

Og må jeg bare i al stilfærdighed minde om, at hovedparten af de sager, hvor Højesteret har forholdt sig, er vel at mærke sager, som har været vundet ved landsretten, og som er anket videre af skatteyderen. Der er vel kun en enkelt eller to af de sager, vi taler om her, der har været anket videre af skattemyndighederne.

Derfor mener jeg også, at diskussionen om næser, og jeg tror endda, at der var en, der sagde, at man har henvendt sig fra Højesteret til Skatteministeriet, kan jeg dementere. Men hvis der er tale om næser i den her sammenhæng, må næserne i lige så fuldt omfang være givet til landsretten, som er nået til den modsatte konklusion i de fleste af sagerne, forinden de er endt i Højesteret.

I øvrigt er Højesteret ikke en institution, der tager sig af at afgive næser, men af at fastlægge en retstilstand, og vores opgave i Skatteministeriet, og det er det, jeg mener, vi præcis har gjort, er selvfølgelig at rette ind efter den praksis og de domme, der falder i Højesteret. Det har vi gjort ikke alene i forhold til, hvor dommene er afsagt, men også i forhold til de signaler og den linje, der ligger i de domme, der er afsagt.

Derfor synes jeg, det har været en diskussion, der måske har ført lidt ud ad et sidespor i forhold til det, der er virkeligheden. Uanset om det er bemærkningerne her, som jeg godt forstår med baggrund i reportagerne, eller det er

dagens leder i Jyllands-Posten, har det ikke så meget med den virkelige virkelighed at gøre.

Jeg mener, at den virkelige virkelighed er, at vi i Skatteministeriet forsøger at gøre os umage for at sætte retssikkerheden i højsædet, fordi det er helt afgørende i forhold til den opgave, vi forvalter.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg ved godt, at det kan være et upassende tidspunkt at forlænge debatten på, men jeg må så sige, at det ikke er skatteordførerne, der har diskuteret PET i 6 timer, det er ikke os, der har taget al tiden.

For det første er der spørgsmålet om privatisering eller ej, om det var privat, eller det ikke var privat. Jeg er bare nødt til at minde skatteministeren om undertitlen til forslaget: »Adgang til privat ejendom uden retskendelse«. Det er det, vi diskuterer. Om den private ejendom så er en virksomhed, eller hvad det er, er sådan set sagen underordnet. Det står i skatteministerens eget lovforslag.

Så siger skatteministeren, at skattemyndighederne udviser pli og forsigtighed. Det tror jeg såmænd også at de gør. Det er måske deres natur, det kunne man måske godt forestille sig, men de gør det vel også, fordi der indtil nu har været tvivl om retstilstanden.

Hvis først retstilstanden bliver sådan, at de kan gøre det ubegrænset, er det, at jeg i hvert fald er meget, meget bange for, hvor det så går hen, for der skal selvfølgelig meget til at gøre det i dag, når der er usikkerhed om retstilstanden.

Hvis man nu får en lov i hånden, som siger, at nu kan man bare bestorme virksomhederne, alt det man vil – det kan de jo – mener jeg, det er en helt anden situation, og så er det ikke sikkert, de udviser den samme pli i retssikkerheden.

Nu lyser min lampe, og jeg skal bare sige, at jeg tror, alle er enige om, at det her er en større sag. Jeg tror, vi får lejlighed til at få ministeren i samråd. Jeg vil i hvert fald gerne bede om at få en grundig diskussion om det, for det er sagen for vigtig til at undlade.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg skal beklage, hvis skatteministeren følte sig stødt over, at jeg brugte udtrykket private boliger, men da det er sådan, at en række af de